

březen 2003

[úvod](#), [Reminiscere](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [Minigalerie](#), [Ze zápisníku](#), [Masopustní zábava](#), [zemřeli](#), [Duchovní cvičení](#), [Mše](#), [Poselství papeže](#), [Děkujeme](#)



Milí přátelé,

ve středu 5. března jsme vstoupili do doby postní. Zahájili jsme čtyřicetidenní přípravu na velikonoční svátky. Kéž je tato požehnaná doba pro nás příležitostí obnovy víry v Boha a člověka. Dobou zamýšlení nad naším konáním, dobou usmíření, dobou hlubší modlitby.

V tomto čísle najdete zpomínku Václava Sedláčka na jeho přátele, s kterými prožil v exilu spoustu pěkných, veselých i bolestných chvil. První je prof. Zdeněk Rutar, který zemřel v neděli 23. února. Ve středu jsme se s ním rozloučili v kostele Panny Marie Andělské v Brooklynu. Potom byl převezen na hřbitov na Staten Island. Druhá zpomínka je na Aloise Horáčka, který zemřel 18. února.

Nepřehlédněte také pozvánku na duchovní cvičení, které se bude probíhat v Astorii.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Reminiscere! (Zdeněk Rutar, 1946)

*Šels, klíčem při zdích přitisknut,
vystřídals různé přilby snů,
šels přímo při zdích pryč a pryč,
nechal jsi skřípat rzivý klíč.
Vál vítr. Všude číšel chlad,
padalo listí ze zahrad
do tmy, jen místy v světlo lamp.
A hlavu dřel ti hlavolam
Než připomněl sis pod křížem:
Přijď ke Mně, kdo jsi obtížen!*

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

11. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Vidím, že všechno jde úplně hladce. Největší radost mám z toho, že ti dva noví přátelé ho seznámili se všemi svými známými. Jak jsem zjistil v našem Archivu, jsou to zaručeně spolehliví lidé – vytrvalí a důslední posměváčci a světáci; žádných nápadných zločinů se sice nedopouštějí, ale přesto poklidně a pohodlně míří k příbytku Našeho Otce. Říkáš, že se velice smějí – ale doufám, že si nemyslíš, že smích jako takový nám vždycky prospívá! U tohoto tématu se krátce zastavme.

Hlavní příčiny lidského smíchu jsou Radost, Legrace, Vtip a Uštěpačnost. Radost mají třeba přátelé nebo milenci, kteří se spolu smířili v předvečer dovolené. Dospělým lidem k ní obvykle poskytují záminku žerty – ale to, jak snadno vyvolávají smích i ty nejnepatrnější vtipné poznámky, ukazuje, že ony samy tou skutečnou příčinou nejsou. Tu skutečnou příčinu neznáme. Něco podobného vyjadřuje i velká část toho odporného umění, které lidé nazývají Hudbou, a podobné je to i v Nebi: nesmyslné zrychlování rytmu líbezného zážitku – to my nikdy nepochopíme. Takový smích nám nijak neprospívá a vždycky se snaží v něm pacientovi zabránit. Navíc je sám o sobě nechutný a přímo uráží realismus, důstojnost a vážnost Pekla.

Legrace má k radosti velice blízko; je to jakási citová pěna, která vzniká z hravého instinktu. Pro nás není téměř k ničemu. Samozřejmě, že občas může lidi odvrátit od něčeho jiného, co by si Nepřítel přál, aby cítili nebo dělali, ale sama o sobě má naprosto nežádoucí rysy: podporuje lásku k bližním, statečnost, radost a mnohá jiná zla.

Vtip jako takový, který vyvolává náhlé pochopení něčeho nesmyslného, je mnohem slibnější. Tím nemyslím hlavně neslušný nebo obcésnní humor, jehož výsledky nás často zklamou, i když se na něj průměrní pokušitelé často spoléhají. V tomto směru se lidé dost jasně dělí do dvou skupin. Pro první skupinu platí, že „nejnebezpečnější vášní je smyslnost“; pro ně přestane být neslušná historka neslušnou, jakmile začne být legrační. Ve druhé skupině jsou lidé, u nichž se smích a smyslnost vzbuzuje v téže chvíli a stejnými podněty. První skupina žertuje o sexu proto, že to umožňuje vznik mnoha nesmyslů; lidé z druhé skupiny věnují pozornost nesmyslům, aby mohli mluvit o sexu. Pokud Tvůj člověk patří do první skupiny, frivolní humor Ti nepomůže. Nikdy nezapomenu na dlouhé hodiny (pro mě nesnesitelně nudné), které jsem promarnil s jedním ze svých prvních pacientů v barech a kuřáckých salonech, než jsem si toto pravidlo odvodil. Zjisti si, do které skupiny Tvůj pacient patří, a dej pozor, aby to nezjistil on sám.

Skutečný užitek z Vtipu nebo Humoru spočívá v něčem úplně jiném. Nejlépe to uvidíš na Angličanech, kteří berou svůj „smysl pro humor“ tak vážně, že jeho nedostatek je téměř jedinou chybou, za kterou se stydí. Pro ně je humor tou živou cností, která všechno napravuje a (to si dobře zapamatuj!) také všechno omlouvá. Proto se humor skvěle hodí ke zničení studu. Nechá – li někdo druhé, aby za něho platili, je „lakomec“; pokud se tím žertovně chlubí a dělá si ze svých kamarádů legraci, jak je ošidil, už to není „lakomec“, ale „je s ním zábava“. Za zbabělost se lidé obvykle stydí – ale pokud se s ní chlubí, přitom legračně přehánějí a dělají žertovná gesta, mohou ji vydávat za zábavnou. Krutost je hanebná vlastnost, jen pokud ji krutý člověk nedokáže vydávat za kanadský žertík. Ke zkáze člověka zdaleka nepřispěje tisíc frivolních nebo dokonce rouhavých vtipů tak jako jeho objev, že si může dovolit téměř všechno, pokud se sám dokáže stát terčem vtipů svých přátel, a ti přátelé ho nejen nebudou odsuzovat, ale dokonce ho budou obdivovat. A toto pokušení před pacientem téměř úplně skryje právě to, jak Angličané berou humor vážně. Pokud mu někdo naznačí, že tu legraci možná trochu přehání, vzbudí v něm představu, že to je „puritán“ a „nemá smysl pro humor“.

Ale ze všeho nejlepší je uštěpačnost. Nejdůležitější je to, že je velice hospodárná. O cnosti (nebo fakticky o čemkoli) dokáže udělat skutečný vtip jen člověk bystrý, ale každého můžeš naučit mluvit tak, jako by cnost byla legrační. Uštěpační lidé stále předpokládají, že někdo udělal vtip. Ve skutečnosti ho neudělal nikdo, ale oni o každém vážném tématu diskutují tak, jako by na něm už objevili nějakou směšnou stránku. Změní – li se Uštěpačnost v dlouhotrvající zvyk, utvoří kolem člověka ten nejlepší pancíř proti Nepříteli, jaký znám. Není v ní žádné z těch nebezpečí, která bys našel v ostatních příčinách smíchu: s Radostí nemá nic společného; ducha nebystří, ale otupuje; mezi uštěpačnými lidmi nevzbuzuje žádnou vzájemnou náklonnost.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minigalerie našich krajanů

Celá krajanská rodina blahopřeje biskupovi Petru Esterkovi všechno nejlepší k jeho 40. výročí kněžského svěcení (v Římě 9. března 1963). Otče biskupe, ať Vám Bůh žehná a posiluje Vás ve Vaší službě krajanům po celém světě.

(pokračování z minulého čísla)

Co jste dělal předtím, než jste začal pracovat mezi krajany?

Právě v době, kdy jsem přiletěl do Texasu, abych působil mezi krajany a kázal, zpovídal, sloužil mše sv. atd. v češtině rozhodli se američtí biskupové, že nebudou podporovat etnické farnosti. Učinili tak proto, že už neměli dost kněží, aby byli schopni poslat českého, polského či německého kněze do příslušných etnických farností. A tak jsem se dostal ne do ryze moravské/české farnosti, ale přece jen jsem byl poslán po šesti měsících, až jsem se naučil trochu anglicky v anglické farnosti v San Antoniu do smíšené farnosti v Yoakum, kde ještě mnozí farníci mluvili moravsky. Píši „moravsky“, protože když jsem se hned po přiletu do San Atonia účastnil Mikulášského večírku a místní kněz mě požádal, abych jim řekl o tom, jak se tento svátek oslavuje ve staré vlasti, odkud přišli předkové přítomných, již v Texasu narozených krajanů, začal jsem jim vyprávět o sv. Mikuláši spisovnou češtinou. Po několika minutách jsem však viděl, že jsem je ztratil, že je mé povídání nezajímá. Proto jsem raději přednášku ukončil. O. Janák, který mě k přednášce vybídl za mnou přišel s otázkou: „Jakou řečí jste to mluvil?“ Když jsem odpověděl, že česky, on mi na to řekl: „My jsme vám nerozuměli, my jsme tu všecí Moravci(sic)“.

Když mi měla už brzy skončit moje tříletá smluva, na radu přítele, jezuity, jsem se vydal zpět do Říma, abych si dodělal svá teologická studia. Po roce velmi práci nabitého roku jsem nejen ukončil pátý rok teologie, ale zároveň jsem napsal a obhájil doktorskou práci na Lateránské universitě na téma: „Toward Union: The Congresses at Velehrad“. To bylo v roce 1967. Hned po přiletu zpět do USA mi bylo nabídnuto místo profesora teologie na koleji sv. Kateřiny v Saint Paul, Minnesota. Tam jsem učil až do r. 1992, kdy jsem převzal práci v české misii v Kalifornii.

V době profesorování jsem navíc ještě vypomáhal v pastorační práci ve farnostech. Pro výuku dospělých jsem dával přednášky týkající se otázek ekumenizmu, křesťanské morálky a o manželství. Také weekendové duchovní obnovy byly velmi populární. Často jsem byl zván přednášet o komunizmu a o tom, jak se komunisti dostali k moci v kdysi demokratickém Československu. V roce 1974 jsem se stal kaplanem v Air Force Reserves. To byla práce přidaná k normálním povinnostem. Díky tomu kaplanování jsem se dostal několikrát do Německa, dvakrát na Panamský průplav a na šest týdnů do Anglie. Co se mi na mé službě v Air Force líbilo bylo mimo jiné také to, že jsem měl možnost být a sloužit lidem, kteří riskovali i své životy ve službě hájit a bojovat za svobodu. Abych se přiznal, do Air Force jsem vstoupil po tom, když jsem četl o různých incidentech amerických vojáků ve vietnamském konfliktu. Bylo to už v době, kdy mnozí Američané si začali uvědomovat nezodpovědnost politiků a mnozí kněží jako protest odmítali sloužit jako vojenští kaplani. Na jedné straně jsem věděl, že Sovětský svaz je velkým nebezpečím pro svobodný svět a na straně druhé jsem si uvědomoval, že mladí, nezkušení vojáci bojující ve Vietnamu jistě potřebují rady a oporu kaplana. Vždyť jsem znal několik mladých mužů z farností ve kterých jsem působil, kteří tam bojovali. To byl ten hlavní, i když ne jediný důvod, proč jsem se stal kaplanem.

Ze zápisníku: Dr. Bohumír Bunža

Dopis, který nebyl doručen...

Londýn 4. listopadu 1948

Moji nejdražší:

Veden jakousi nejasnou předtuchou, otevřel jsem včera pražské radio a zaslechl jsem zprávu o zahájení přelíčení před státním soudem na Pankráci proti skupině velezrádců a teroristů, mezi nimiž jsem byl i já uveden, dokonce na třetím místě. – Věděl jsem mnohé o metodách rudé justice, že však na vlastní kůži poznám hloubku její proľhanosti a záměrné zločinnosti, to jsem nikdy netušil. Hloubka tragedie je také v tom, že soudu předsedá prezident vrchního soudu Dr. Richter, můj představený a další soudcové. Tito, kteří mají býti obránci zákona a záštitou spravedlnosti, vědomě zprzní zákon a bez svědomí odsoudí pro největší zločiny lidí bez výslechu a bez důkazů. Věčná spravedlnost však i je zasáhne.

Mám býti odsouzen pro návod k vraždě dokonané a k vraždám připravovaným, pro pokus násilím změnit ústavu republiky a zradu státního tajemství. Všechno je lež, důkazu nebude, leda snad „vytlučená“ výpověď

obžalovaného Milana Choce, ale přesto očekávám při nejmenším doživotní těžký žalář, ne-li trest smrti. Mohl bych se této tragikomedii zasmáti, neboť na mne ruďi pochopové nemohou, ale svírá mě strach o Vás, moji nejdražší. Můj děs je o to větší, že znám z případu, které jsem sám vyšetřoval v pohraničí, že ruďi zločinci se nerozpakují s nacistickou surovostí trýznit a vraždit nevinné děti, ženy a starce, jen aby ukojili svoji touhu po krvi svých odpůrců.

Hořce lituji toho, že jsem nevynaložil veškeré úsilí, abych Vás společně dostal za hranice, neboť od nynějška bude to mnohem obtížnější a naděje menší. A život bez Vás za daných okolností je hrozný, stesk nesnesitelný a strach o Vás nedá se ani ve spánku zahnat. Kéž by milosrdný Bůh Vám zaslal anděla strážného a doprovodil Vás za hranice, sem za mnou. Těžce a nerad se smírám s tím, že nebezpečnou cestu přes hranice nepodniknete a že Vás dlouho, snad nikdy / Bůh mě netrestej, že jsem tato hrozná slova vypustil / - neuvídím. Zůstává jen modlitba a víra v Boží spravedlnost, že Vás všechny a to brzy uvidím. – Neméně těžce nesu osud mých starých opuštěných rodičů, strýčka a mojich dobrých, věrných přátel. Kéž mně je Bůh opatruje!

Dnes odpoledne se zúčastním porady politického komitétu, kde budeme jednat o návrhu na ustavení Rady svobodného Československa. Nemám pro to myšlenek, ale musím jít, abych působil na urychlení ustavení Rady, neboť kdyby v této neradostné situaci měli bychom se ještě rozestoupit ve dva tábory: socialistický a demokratický – pak bychom těžce obstáli před svým svědomím a před soudem statečného lidu doma.

Očekávám, že večer uslyším rozsudek nad sebou. Pak Vám napíši co je pravda, na niž jsem hrdý, a co je výmysl.

Bůh Vás, moji nejdražší, opatruj.

Váš táta

(Pisatel byl skutečně odsouzen 25. listopadu 1948 k trestu smrti bez důkazu a za nepřítomnosti. Teprve 3. února 1992 po jeho smrti Městský soud v Praze rozsudek zrušil. RB)

Masopustní zábava:

Přes velkou nepřízeň počasí naše každoroční zábava před postním obdobím dopadla nad očekávání dobře. Pan biskup Emil Wcela se omluvil za nepřítomnost k vůli nepříznivému počasí a slíbil účast na příště.

Lidé, kteří přišli, určitě nelitovali. Zásluhou obětavých organizátorů z krajanské rodiny, vše dopadlo na jedničku. Poděkování také patří restauracím, Zlatá Praha, Bohemian Hall, Koliba a Restaurant Milan, které věnovaly ceny do tomboly.

Zemřeli:

Bratr prof. Sidney Zdeněk Francis Rutar (4/25/1927 – 2/23/2003) českoamerický básník, spisovatel, překladatel a intelektuál jako student musel opustit vlast – „přes kopečky“ došel do Západního Německa. Protože studoval angličtinu dostal stipendium do Kanady – kde dosáhl „Master degree“ – oženil se – a když mu bylo nabídnuto místo na St. Francis College v Brooklyn, odešel do USA. Tam se stal profesorem německého jazyka. Tato skutečnost vedla k seznámení se spisovatelem Andersem, jehož hrob je v Brně. V roce 1983 při návštěvě domova mě donutil abych se tam pomodlil. Z německé poezie si vybral Goetheho „Fausta“. Anglický překlad se mu nelíbil. Znal velmi dobře starou němčinu a byl hudebník, z originálu začal překládat toto dílo a dokončil první část, kterou poslal do Library of Congress (1981).

Byl neúnavným obhájcem rukopisu Královodvorského a Zelenohorského. Publikoval své články na obhajobu rukopisu. Potavil se proti Masarykovi, Gebauerovi a dalším. Argumentoval i tím, že neznají ani dobře česky. Vědecky ani jeden se mu nemohl rovnat. Ovládal staroslovanštinu a všechny jazyky vycházející z ní. Znal francouzsky, řecky, aramejsky a částečně i sanscrit. O těchto rukopisech měl na SVU symposium a několik přednášek po celých USA. Byl členem jednoty Československého Orla v exilu. Předsedou NSČ katolíků, členem předsednictva NSČK v USA, členem literárního kroužku, členem německého spolku pro poezii, kde míval přednášky. Byl členem SVU, Rytířem Kolumbovým, členem Konzervativní Unie, za kterou v šedesátých letech kandidoval do kongresu.

Byl dobrým a pevným katolíkem jak v životě tak i v obhajobě víry. Byl trpělivý, což jsem mu tak trochu záviděl, a vytrvalý. Těžce nesl rozdělení své rodiny. Ctěl Panny Marie, první knížku veršů věnoval Panně Marii. Rád zpíval mariánské písně, koledy a při víně slovácké písně. Jeho hlas bylo poznat velmi dobře.

Popsat jeho celou činnost by vyžádalo knihu o mnoha set stránkách. Toto je jen pár vzpomínek na Zdeňka – exulanta, bratra orla, katolíka, po dobu našeho dlouholetého přátelství.

Zdeňku na shledanou v náručí Boží. Laudetur Jesus Christus Václav Sedláček, Astoria NY

Bratr Alois Josef Horáček (11/20/1921 – 2/18/2003) byl zahraniční voják, kapitán Čs. Armády v Anglii. Byl účastníkem druhého a třetího odboje. Jako parašutista byl shozen v severní Itálii do zad ustupující německé armády, aby stěžoval ústup Němců, spolu s italskými partizány. Při jedné akci byli překvapeni Němci. Podařilo se mu dostat přes rozvodněnou řeku, dostal se k vodopádům řeky, kde se skryl v malé jeskyňce. Toto místo Němci odstřelovali 20 hodin.

Bratr Alois byl místonáčelník župy Pospíšilovy. Byl u založení jednoty Čs. Orla v New Yorku a člen ústřední rady Čs. Orla v exilu.

Alois byl u samého začátku založení krajanské rodiny v Astorii. Když mě Msgr. J. Škarvada oznámil, že našel pro New Yorkskou komunitu kněze, saleziána Fr. Aloise Vyoralu v New Rochelle, požádal jsem Fr. Bohdana Chudobu, aby zjistil, zda-li by byl ochoten dojíždět do Astorie. Kostel Panny Marie Karmelské v Astorii byl dobře přístupný s velkým parkovištěm. Po odmítnutí několika katolíků, zašel jsem sám za pastorem kostela Msgr. Teneganem. Vysvětlil jsem mu naši situaci ohledně českého kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci (61st. St., Manhattan) a stěhování Čechů a Slováků z „kasáren“ (70-72 St. 1st. Ave) do Astorie. Byl velmi vstřícný a měl jsem dojem, že byl rád, že jsem mluvil upřímně a otevřeně.

První schůzka s Fr. Aloisem Vyoralem byla 2. března 1971 na svátek Anežky České u Horáčků. Otec Vyoral přijel do Woodside, kde Horáčkoví bydleli. Schůzky se zúčastnili Alois a Marie Horáčkoví, Václav a Ludmila Sedláčkoví a Fr. Alois Vyoral SDB. První mše svatá v Astorii byla začátkem března roku 1971.

Alois Horáček zůstal i s rodinou věrný krajanské rodině až do odchodu do důchodu, kdy se odstěhoval na Rhode Island. Po několika letech se stěhuje do New Jersey, aby celá rodina byla pohromadě. V New Jersey také dotlouklo jeho srdce, umírá 18. února 2003.

Odpočívá v pokoji v náručí Boží odkud jsme všichni vyšli a všichni se tam zase vrátíme. Zdař Bůh Václav Sedláček, Astoria NY

Duchovní cvičení v Astorii:

Ve dnech 22. a 23. března bude v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii duchovní cvičení pro naši krajanskou rodinu. Duchovní obnovu povede Fr. Dušan Hladík z Chicaga. Program bude následující:

Sobota 22. března.	Neděle 23. března
Začátek ve 12.00 odpoledne	Začátek v 10.00 AM
Zakončení mši svatou v 6.00 PM	Zakončení mši svatou v 2.00 PM

Všichni zájemci jsou srdečně zváni. Další informace na tel. (516) 625 2682.

Mše svaté 1.března – 31. března 2003 + neoznámené minule

24-Feb-03	Za Oldřicha Benáčka	rodina Králova
27-Feb-03	Za Oldřicha Benáčka	rodina Bláhova
01-Mar-03	Za Libuši Širokou	A.Benáčková, J.Marešová
02-Mar-03	Za zemřelého manžela Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
03-Mar-03	Za Josefa Mareše	J.Marešová, A.Benáčková
05-Mar-03	Za Vladimíra a Natalii Hnízdovy	rodina Hnízdova
09-Mar-03	Za Libuši Širokou	Libuše Králová, dcera

10-Mar-03	Za Gretchen Yoffa	Rodina Weirichova
12-Mar-03	Za krajanskou rodinu	
15-Mar-03	Za Mariu a Ivana Barčukovy	rodina Hnízdova
17-Mar-03	Za Johannu Cipko	Mary A. Otruba
19-Mar-03	Za Bohuslava Rychlika	rodina Hnízdova
20-Mar-03	Za krajanskou rodinu	
23-Mar-03	Úmysl manželů Parikrupových	Parikrupovi
24-Mar-03	Za Pavola a Mariu Kačmarovy	rodina Hnízdova
31-Mar-03	Za Marii Novákovou	A.Benáčková, J.Marešová

Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době:

Drazí bratři a sestry!

1. Postní doba je obdobím zaměřeným na modlitbu, půst a pomoc potřebným. Poskytuje každému křesťanu příležitost připravit se na Velikonoce hlubokým zamyšlením nad vlastním životem a zvláště jeho konfrontací s Božím slovem, které vnáší světlo do každodenní pouti všech věřících.

V tomto roce bych k postnímu rozjímání rád předložil tuto větu ze Skutků apoštolů: „*Blaženější je dávat než dostávat*“ (20,35). Nejde pouze o morální apel ani o příkaz přicházející k člověku zvenčí. Ochota dávat totiž pramení z hloubky lidského srdce. Každý člověk si je vědom touhy navazovat vztahy s ostatními lidmi a dosahuje svého naplnění ve svobodném sebedarování.

2. Naše doba je bohužel poznamenána silným pokušením podléhat sobectví, které se v lidském srdci vždy pohotově probouzí. Ve společnosti a ve sdělovacích prostředcích je člověk často podněcován výzvami, které otevřeně či skrytě oslavují kulturu pomíjivosti a hédonismu. Starost o ostatní se nepochybně projevuje pokaždé, když dojde k přírodní katastrofě, válce nebo jiné neblahé události, avšak rozvíjet všeobecnou kulturu solidarity nebývá snadné. Duch světa oslabuje naši vnitřní ochotu nesobecky se darovat ostatním a nabádá nás, abychom uspokojovali své vlastní zájmy. Stále silněji je podporována touha vlastnit stále víc. Je nepochybně přirozené a správné, aby každý prostřednictvím svého talentu a práce získal to, co potřebuje k životu, ale nadměrná touha po majetku člověku nedovoluje, aby se otevřel Stvořiteli a lidem. Více než kdy jindy dnes platí slova apoštola Pavla Timotejovi: „*Kořenem všeho zla je láska k penězům; a už mnoho těch, kteří se po nich pachtí, zbloudilo ve víře a připravilo si mnoho bolesti*“ (1 Tim 6,10).

Vykořisťování ostatních, lhostejnost k cizímu utrpení a porušování morálních zásad představují jen některé plody dychtění po zisku. Při pohledu na tragickou situaci trvalé bídy, která souží tak velkou část světové populace, nemůžeme popřít, že snaha dosáhnout zisku za každou cenu a nedostatek účinných a odpovědných kroků, které by sloužily společnému blahu, vedou k soustředění velké části zdrojů do rukou několika málo lidí, zatímco zbytek lidstva trpí chudobou a opuštěním.

Chtěl bych apelovat na věřící a na všechny lidi dobré vůle a poukázat na zásadu, která je sice samozřejmá, nicméně často bývá zanedbávána: je zapotřebí usilovat ne o dobro úzkého okruhu privilegovaných, nýbrž o zlepšení životních podmínek všech lidí. Jedině na těchto základech lze budovat mezinárodní řád, jenž se bude skutečně vyznačovat spravedlností a solidaritou, po nichž každý touží.

(pokračování příště)

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Dana Sábliková, Libby Hurdes, Jarda Nehybka, William Morrow, Joseph a Gita Hlavinka, Svato a Blanka Kudej, Paul Kučera, Stefan Haizel, Dagmar Rennerová, Vladimír Palička.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci březnu slaví narozeniny:

Rachel Munzar 1. března, Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Dagmar Rennerová 15. března, Helen Kisel 15. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Anna Hnízdová 24. března, Věra Křenková 26. března, Oktávia Muczková 26. března, Anna Benáčková 31. března.

Mše svatá v národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 4. května ve 12.00 hod.